

Parallella varningar – nummer ett

Jesu Kristi uppenbarelse: att förstå den sista varningen till mänskligheten

Jeff Pippenger

2023-08-08

”Jesu Kristi uppenbarelse” öppnas för Guds folk när ”tiden är nära”. Det sista varningsbudskapet till mänskligheten ges strax före människans nådatids slut, och detta sista budskap framställs i flera profetiska framställningslinjer i Bibeln. I Uppenbarelsboken fjorton framställs detta sista varningsbudskap genom tre änglar.

Och jag såg en annan ängel flyga mitt på himlen, och han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och nationer. Och han sade med hög röst: Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har gjort himlen och jorden och havet och vattenkällorna.

Och en annan ängel följde efter och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin.

Och den tredje ängeln följde efter dem och sade med hög röst: Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, då skall också han få dricka av Guds vredes vin, som är utskänkt oblandat i hans vredes bägare; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Och röken från deras plåga stiger upp i evigheters evighet; och de har ingen ro, varken dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild, och var och en som tar emot dess namns märke. Här är de heligas uthållighet: här är de som håller Guds bud och Jesu tro. Uppenbarelsboken 14:6–12.

I Uppenbarelsbokens artonde kapitel tillkännager just detta budskap Babylons fall.

Och efter detta såg jag en annan ängel komma ner från himlen, som hade stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för varje oren ande och ett näste för varje oren och avskyvärd fågel. Ty alla folk har druckit av vinet från hennes otukts vredesvin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes yppighet. Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Uppenbarelsboken 18:1–5.

Historiens profetiska linje, eller, kunde vi säga, den följd av händelser som representeras av den ängel som upplyser jorden med sin härlighet i kapitel arton, representerar de händelser som leder fram till domens avslutning, nådatids slut och de sju sista plågorna. Den profetiska historia som framställs i kapitel arton löper ”parallellt” med den profetiska historiska linje som framställs av de tre änglarna i kapitel fjorton.

”Gud har gett budskapen i Uppenbarelseboken 14 deras plats i profetians kedja, och deras verk skall inte upphöra förrän denna jordens historia når sitt slut. Den förste och den andre ängeln budskap är fortfarande sanning för denna tid och skall löpa parallellt med det som följer. Den tredje ängeln förkunnar sin varning med hög röst. ’Efter detta’, sade Johannes, ’såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden lystes upp av hans härlighet.’ I denna upplysning förenas ljuset från alla de tre budskapen.” The 1888 Materials, 803, 804.

De tre änglarna i kapitel fjorton, som flyger mitt på himlen, symboliserar ett världsvidt budskap som avslutas med vilddjurets märke och nådatidens slut. I kapitel arton upplyses hela jorden av härligheten från den ängel vars budskap likaledes avslutas med nådatidens slut.

Budskapet som symboliskt framställs av tre änglar i kapitel fjorton och som också framställs av den ängel som stiger ned i kapitel arton är två illustrationer av samma varningsbudskap. Det finns ingenting överflödigt i Bibeln, ingenting bortkastat. Att exakt samma budskap identifieras mer än en gång av Johannes är en betoning av budskapets betydelse, och det illustrerar den gudomliga undervisningsmetod som är en biblisk regel kallad ”upprepa och utvidga”. När två linjer av profetisk historia förs samman, uppenbaras sanningar som inte skulle kännas igen i någon av linjerna när de betraktas åtskilda från den andra. Om man i dag förde in två vittnen till samma händelse i en domstol för att vittna, skulle de mycket väl kunna avge motsatta utsagor utifrån sin politiska eller sociala ideologi. Så är det inte med Bibelns vittnen; de är alltid överens, och om det förefaller dig som om de inte är överens, då betraktar du något på ett felaktigt sätt.

De två illustrationer som vi betraktar är samma varningsbudskap som Malakis bok framställer som profeten Elias återkomst. Alla tre budskapen kommer före nådatidens slut — ty varningsbudskapet, såsom det återfinns i alla tre profetiska linjerna, ges inte endast i förväg före nådatidens slut, utan nådatidens slut är själva referenspunkten, ämnet, om man så vill, för vart och ett av dessa varningsbudskap. Ja, om något varningsbudskap alls förkunnas eller illustreras av någon profet, så är det samma varning som i Uppenbarelseboken fjorton, arton och Malakis profetia om Elia.

Dessa tre profetiska linjer kan lätt påvisas löpa parallellt med varandra. Med detta sagt finns det två huvudsakliga informationskällor i den bibliska profetian. Den ena är identifieringen av den följd av händelser som utspelar sig vid världens slut. Den andra informationskällan är skildringen av profeternas verksamhet i samband med det budskap som beskriver de framtida händelserna.

Det finns två regler som är värda att beakta i samband med dessa tankar. Den första är att alla profeterna talar om världens ände, vilket är den punkt där nådatiden avslutas.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder; och det blev upptecknat till förmaning för oss, till vilka tidernas slut har kommit.’ 1 Korintherbrevet 10:11. ’Och det blev uppenbart för dem att det inte var sig själva, utan oss, som de tjänade med det som nu har förkunnats för er av dem som har predikat evangeliet för er genom den Helige Ande, sänd från himmelen; sådant som änglarna åstundar att blicka in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanbundit sina skatter för denna sista generation. Alla Gamla testamentets stora händelser och högtidliga skeenden har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Alla Bibelns profetiska budskap är ”gällande för oss”, ”över vilka världens ände har kommit”. Den regeln, i förening med en annan regel som identifierar de ”förhållanden” som den Helige Ande har ”utformat”, ”både i profetians givande och” även ”i de framställda händelserna”, ger ytterligare styrka åt påståendet att de profetiska händelserna i början av en profetia förebildar och löper parallellt med de profetiska händelserna i slutet av varje given profetia.

”Det finns behov av ett långt närmare studium av Guds ord; särskilt bör Daniel och Uppenbarelseboken ägnas uppmärksamhet som aldrig förr i vårt verks historia. Vi må ha mindre att säga på vissa områden beträffande den romerska makten och påvedömet; men vi bör rikta uppmärksamheten på vad profeterna och apostlarna har skrivit under inspiration av Guds Helige Ande. Den Helige Ande har så format förhållandena, både i meddelandet av profetian och i de händelser som skildras, att lära att det mänskliga redskapet ska hållas utom synhåll, dolt i Kristus, och att Herren, himmelens Gud, och hans lag ska upphöjas. Läs Daniels bok. Framhåll, punkt för punkt, historien om de riken som där framställs.” Testimonies to Ministers, 112.

Den Helige Ande har så format förhållandena, både i givandet av profetian och i de händelser som skildras. I ”givandet av profetian och i de händelser som skildras” har ”förhållandena” blivit ”så formade” av ”den Helige Ande” att både ”givandet av profetian” och ”de händelser som skildras” skall erkännas som inspirerade och tillämpas på den profetiska framställningen av världens ände.

Johannes fick profetian av Gabriel och blev tillsagd att skriva den i en bok och sända den till församlingarna. Han var då utsatt för förföljelse av Rom; han var förvisad på ett sätt som kan jämföras med vad man i världen i dag skulle kalla ett hemligt interneringsläger. I den historiska situationen var Johannes lika isolerad från mänskligheten som någon fånge i Guantánamobukten.

Johannes uppger att synen ägde rum medan han tillbad på sjundedagssabbaten, som är Herrens dag.

Ty Människosonen är Herre också över sabbaten. Matteus 12:8.

Medan han tillbad i Anden, hörde han bakom sig en stark röst.

Jag, Johannes, som också är er broder och meddelaktig i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålåmod, var på den ö som kallas Patmos, för Guds ords och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom ljudet av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den Förste och den Siste; och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamon och till Tyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:9–11.

Johannes, hans omgivning och de omständigheter som anges beskriver honom som en som blir förföljd för att vara en sjundedagssabbatsdyrkare, men också som en som blir förföljd därför att man tror både på Bibeln och på Ellen Whites skrifter, vilka är ”Jesu vittnesbörd”. Han hör en stark

röst bakom sig, vilken han vänder sig om för att se, och därigenom representerar han en sjundedagsadventist vid världens ände som hör en röst bakom sig säga: ”detta är vägen, vandra på den.”

Alla profetians linjer löper parallellt med varandra vid världens slut.

”I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker.” Apostlagärningarna, 585.

Varje profet som hör en röst bakom sig stämmer överens med Johannes i skildringen av Guds folk vid världens ände. Johannes hörde en röst bakom sig som gav honom anvisningar. Jesaja hörde också en röst som gav undervisning.

Därför skall Herren dröja, för att han må vara er nådig, och därför skall han upphöjas, för att han må förbarma sig över er; ty Herren är en domens Gud. Saliga är alla de som väntar på honom.

Ty folket skall bo i Sion, i Jerusalem; du skall inte mer gråta. Han skall sannerligen vara dig nådig när ditt rop ljuder; så snart han hör det, skall han svara dig. Och även om Herren ger er nödens bröd och bedrövelsens vatten, skall dina lärare inte mer gömmas undan, utan dina ögon skall få se dina lärare. Och dina öron skall höra ett ord bakom dig som säger: Detta är vägen, vandra på den, vare sig ni viker åt höger eller åt vänster. Jesaja 30:18–21.

Guds kvarlevas folk hör en röst bakom sig som anger vilken väg de bör vandra. Därefter behöver de besluta om de vill lyssna eller inte lyssna. Det folk som representeras av Johannes och Jesaja är människor vid världens ände som väntar på Herren medan Han dröjer, och Jesaja upplyser oss om att Han dröjer därför att Han är en domens Gud. Från början av den milleritiska historien år 1798 till provotidens slut för adventismen vid söndagslagen fullbordar Gud domen i den himmelska helgedomen. Löftet är att de som väntar på Herren under domsperioden skall bli välsignade.

Guds folk, som är välsignat för att det väntar, framställs genom jungfrurna som i liknelsen om de tio jungfrurna väntar på Brudgummen. Alla tio somnade, och sedan, vid midnatt, inträffar en kris som skiljer de sovande jungfrurna i två klasser. Den ena klassen hade hört en röst bakom sig och vänt sig om för att se rösten som gav dem anvisning om vilken väg de skulle gå vidare, och den andra klassen vägrade att vända sig om och höra rösten – trots att det budskap som löper genom hela Uppenbarelseboken är: ”Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna.”

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, s. 393.

Johannes representerar adventfolket, som vänder sig till det förflutna för att förstå framtiden. När de ”hör ett ord bakom” sig, såsom Johannes gjorde, innefattar ordet också den undervisning som ges i Jesajas vittnesbörd om denna identiska händelse. Jesajas undervisning var: ”detta är vägen, vandra på den”, när ni vänder er åt höger och när ni vänder er åt vänster. De visa jungfrurna i Daniel tolv förstår kunskapens tillväxt vid världens ände, därför att de hade ”farit hit och dit” i ordet för att förstå den livgivande kunskap som hade blivit avförseglad.

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall ökas. Daniel 12:4.

De profeter som vi betraktar representerar sjundedagsadventisterna i den historia där domen når sin avslutning och nådatiden upphör. De som framställs som de visa jungfrurna hör en röst bakom sig säga: detta är vägen, vandra på den, och Han lovar att leda dem på stigen när de vänder sig åt vänster eller åt höger. Att ”löpa hit och dit”, såsom de visa jungfrurna gör när boken öppnas, är en symbol för bibelstudium. Naturen lär oss att man, för att kunna springa, först måste lära sig att gå, och Jesajas vittnesbörd säger att om du lyssnar till rösten bakom dig, skall han leda dig i studiet av sitt Ord, vare sig du vänder dig till Gamla testamentet (vänster) eller Nya testamentet (höger). Öppna Bibeln, och Han skall leda dig genom sin röst. Men för sjundedagsadventister vid världens slut betyder det också att Han skall leda dig när du öppnar Bibeln (vänster) och när du öppnar Profetians Ande (höger).

Vägen som man skall vandra blir ännu mer specifik när Jeremias vittnesbörd läggs till.

Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, där den goda vägen är, och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: Vi vill inte vandra på den. Jag satte också väktare över er och sade: Hör på basunens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra.

Hör därför, ni folk, och märk, du församling, vad som finns bland dem. Hör, du jord: se, jag skall låta olycka komma över detta folk, deras tankars frukt, därför att de inte har lyssnat till mina ord, inte heller till min lag, utan förkastat den. Jeremia 6:16–19.

Det finns två slag av tillbedjare i detta avsnitt. Den ena gruppen betraktar alla ”vägar” och väljer att vandra på de ”gamla stigarna”. De var i stånd att urskilja den ”goda vägen” bland alla andra möjliga ”vägar”, därför att de hörde rösten bakom sig, och den rösten sade till dem: ”detta är vägen, vandra på den.” Johannes representerar dem som hör rösten bakom sig, en röst från de ”gamla stigarna”.

”Så säger Herren: Stå på vägarna och se er omkring, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen går, och vandra på den.” Jeremia 6:16.

”Må ingen söka rycka undan grunderna för vår tro — de grunder som lades i början av vårt verk genom bönfälligt studium av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt under de senaste femtio åren. Människor må mena att de har funnit en ny väg och att de kan lägga en starkare grund än den som redan har lagts. Men detta är ett stort bedrägeri. Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd.

”Tidigare har många företagit sig att bygga upp en ny tro, att upprätta nya principer. Men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart, ty den var inte grundad på Klippan.

”Måste inte de första lärjungarna bemöta människors påståenden? Måste de inte lyssna till falska teorier och sedan, när de gjort allt, stå fasta och säga: 'Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd'? 1 Korinthierbrevet 3:11.

”Så skall vi hålla början av vår tillförsikt fast orubbligt intill änden. Ord av kraft har sänts av Gud och av Kristus till detta folk och har steg för steg fört dem ut ur världen in i det klara ljuset av den närvarande sanningen. Med läppar rörda av helig eld har Guds tjänare förkunnat budskapet. Det gudomliga ordet har satt sitt insegel på äktheten hos den förkunnade sanningen.” Testimonies, band 8, 296, 297.

Men det finns ännu en annan grupp i Jeremias släktlinje, och den ”församling” som han identifierar har byggt ett hus som representerar en ny tro, och det huset faller, därför att det inte var byggt på klippan. Det huset är Sjundedagsadventistsamfundet, eller såsom Johannes identifierar just samma kyrka — Satans synagoga.

Att vägra att höra är att förkasta hans ”ord” och hans ”lag”. På grund av deras uppror mot att vända tillbaka och vandra på de gamla stigarna, och även deras vägran att höra väktarens basunbudskap, skall Gud låta olycka komma över det folk som Jeremia identifierar som en ”ond församling”. Hur Gud handlar med Laodiceas sjundedagsadventistiska kyrka är ett ämne i Bibelns profetior. Profeten Hosea bidrar till kännetecknen på den ”onda församlingen” när han talar om varför de förkastas.

Mitt folk går under av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskap, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre blir präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

De förkastas därför att de saknar kunskap, vilket representerar ett budskap som avförseglas vid ändens tid. Gud avslutar här i textavsnittet sitt förbundsförhållande med sitt folk, ty han kallar dem uttryckligen: ”Mitt folk!” Eftersom de förkastade Kristus och har glömt hans lag, skall de inte vara präster åt Gud. När Guds folk ingår förbund med Gud, gör han dem till präster och kungar. När Gud ingick förbund med det forntida Israel, förklarade han genom Mose:

Så, om ni nu verkligen lyssnar till min röst och håller mitt förbund, skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk; ty hela jorden är min. Och ni skall för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk. Detta är de ord som du skall tala till Israels barn. 2 Moseboken 19:5, 6.

När Gud ingick förbund med den kristna kyrkan sade han genom Petrus:

Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans storverk, han som har kallat er ut ur mörkret till sitt underbara ljus; ni som förut inte var ett folk, men nu är Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet, men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:9, 10.

Petrus behandlar i dessa verser övergången från det forntida Israel som Guds utvalda förbundsfolk till den kristna kyrkan, när han säger att ”ni som förut inte var ett folk, men nu är Guds folk”. När judarna skilde sig från Gud, ingick Herren förbund med den kristna kyrkan. Båda betraktades som prästerliga folk, så länge de var förenade med Herren.

Att bli förkastad som präst visar att man en gång var ett förbundsfolk. Sjundedagsadventisterna ingick förbund med Herren i början av den adventistiska historien. Församlingen i öknen kom ut ur

reformationen men förkastade milleritbudskapet och skilde sig därigenom från Gud under den första och den andra ängels budskaps historia. Den slutliga skilsmässan utgjordes av den andra ängels ankomst, och domen löd att de inte längre var en Kristi dotter, utan hade blivit en Babylons dotter. Omedelbart därefter, under midnattsropet, kallade Gud sin nya brud till förbundsäktenskapet.

De två tavlor som var förbundets symbol för det forntida Israel var de två tavlorna med de tio budorden, och de två tavlorna för det andliga, moderna Israel är Habackuks två tavlor såsom de framställs i 1843- och 1850-diagrammen. Förbundsfolket, som inspirationen upprepade gånger har identifierat som Laodicea, förkastade de gamla stigarna, vägrade att lyssna till rösten bakom dem, och de upprepar därför det forntida Israels avslutande historia när de spys ut ur Herrens mun. Varför sker detta med dem som Han kallar ”mitt folk”?

Liknelsen om de tio jungfrurna, som åskådliggör adventismens erfarenhet, uppfylls två gånger, en gång vid adventismens början och därefter vid dess avslutning. Syster White lär att liknelsen har uppfyllts och kommer att uppfyllas i varje detalj, och också att liknelsen alltid skall förstås som nuvarande sanning, liksom den tredje ängeln.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var visa och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta detalj, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängels budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Den milleritiska adventismen uppfyllde liknelsens väntan mellan deras misslyckade förutsägelse för år 1843 och den korrekta förutsägelsen om den 22 oktober 1844. De profetiska detaljerna i denna historia är många och viktiga, men jag önskar helt enkelt påvisa att liknelsen om de tio jungfrurna är direkt förbunden med den tredje ängeln, såsom syster White just har sagt.

Från 1798 till den 22 oktober 1844 förkunnade den förste ängels budskap att domen hade inletts. Omedelbart innan domen började uppfylldes midnattsropet i liknelsen om de tio jungfrurna. Därför kommer, när den tredje ängeln förkunnar domens avslutning, förkunnelsen av midnattsropet återigen att upprepas.

Insikten att de protestantiska kyrkorna hade förkastat Guds budskap och därmed blivit Babylons döttrar utgjorde den andra ängels budskaps ankomst och början på dröjsmålstiden i liknelsen, som höll på att ”uppfyllas in i minsta bokstav”. Herren återvände inte år 1843; han dröjde för att pröva och välsigna jungfrurna. Förkunnelsen av den andra ängeln, som utpekade de protestantiska kyrkorna som Babylons döttrar, var en kallelse till dem som ännu befann sig i dessa fallna kyrkor att komma ut och ställa sig tillsammans med milleriterna och deras förståelse av profetierna. Vid lägermötet i Exeter framlade Samuel Snow de bevis som var nödvändiga för att bekräfta Herrens ankomst den 22 oktober 1844, och midnattsropets budskap svepte över landet som en flodvåg. Därefter framträdde den tredje ängeln vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844.

Detta var en kortfattad sammanfattning av en inledande historik, ur vilken jag har utelämnat många punkter för att avskilja några få som synes vara mer relevanta för det vi behandlar.

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.